

Versete călăuzitoare: Exodul 36.8-13

Exodul 36.8-13: Și toți cei cu inima înțeleaptă dintre cei care lucrau la facerea cortului au făcut zece covoare de în subțire răsucit și de material albastru și purpură și stacojiu: cu heruvimi lucrați artistic le-au făcut. Lungimea fiecărui covor era de douăzeci și opt de coți și lățimea fiecărui covor era de patru coți: o singură măsură pentru toate covoarele. Și a îmbinat cinci covoare unul cu altul și a îmbinat celelalte cinci covoare unul cu altul. Și a făcut chiotori din fir albastru pe marginea unui covor, la capătul îmbinării; tot așa a făcut pe marginea ultimului covor, la îmbinarea a doua. A făcut cincizeci de chiotori pe un covor și a făcut cincizeci de chiotori pe marginea covorului care era în îmbinarea a doua: chiotorii erau una în fața alteia. Și a făcut cincizeci de copci de aur și a îmbinat covoarele unul cu altul cu copcile, astfel încât cortul era una.

Ajungem acum la construcția propriu-zisă a cortului - nu doar la instrucțiunile divine date lui Moise atunci când Dumnezeu i-a arătat modelul pe Muntele Sinai. Între aceste două perioade a avut loc apostazia lui Israel. Imediat după ce au fost rostite cuvintele Legii și jurământul solemn al poporului de a le respecta, ei au încălcat primele trei porunci, făcând vițelul de aur și bucurându-se de munca mâinilor lor.

Când Moise a coborât de pe munte și i-a găsit dansând în jurul acestui idol, a sfărâmat tablele Legii ca semn că legământul bazat pe Lege era terminat. Dumnezeu a intervenit în mod grațios în legătură cu mijlocirea lui Moise și a continuat relația Sa cu poporul – dar nu pe baza *Legii pure*, ci pe baza unui amestec de *har și Lege*. Acest lucru a făcut posibil ca El să aibă răbdare cu ei, ca popor cu grumazul înțepenit, și totuși să-i țină la o oarecare distanță. Construirea propriu-zisă a cortului era legată de această relație restabilită cu poporul (Exodul 32.33-35).

Diferența în ordinea în care sunt menționate diferitele părți ale Cortului întâlnirii este în concordanță cu această relație. Mai întâi, Dumnezeu a început cu Sfânta Sfințelor și cu Chivotul Legământului, care era tronul Său, apoi a continuat de acolo până la construirea Cortului. El a vorbit din punctul de vedere al Legii, al cerințelor drepte ale tronului Său, care a fost primul lucru descris în mod corespunzător. Dar poporul a păcătuțit, a nesocotit și a dezonorat acel tron și, dacă nu ar fi intervenit harul, nu ar fi existat nicio cale imaginabilă prin care Dumnezeu ar fi putut să continue relația cu ei. Prin urmare, în modul cel mai potrivit, relatarea construirii începe cu perdelele care formau Cortul întâlnirii însuși; cât de potrivit este acest lucru va deveni evident atunci când vom înțelege semnificația lor.

Există cel puțin patru moduri în care putem privi Cortul întâlnirii:

1. În primul rând, este o imagine a creației magnifice a lui Dumnezeu, *universul*. În acest caz, curtea exterioară ar reprezenta pământul, Locul Sfânt ar reprezenta cerul, iar sanctuarul interior, Sfânta Sfințelor, cerul cerurilor, locul tronului Său.
2. În strânsă legătură cu aceasta, îl putem considera ca prezentând căile de *apropiere de Dumnezeu*. Și aici, curtea exterioară ar reprezenta pământul, locuința omului păcătos, iar sanctuarul interior ar reprezenta cerul cu tronul lui Dumnezeu, ascuns de creaturile sale vinovate. Calea de apropiere este prin intermediul altarului arderii-de-tot și al capacului ispășirii.

3. A treia perspectivă de privire a Cortului întâlnirii este cea a *structurii* de scânduri acoperite cu aur și așezate pe baze de argint. Acestea reprezintă întregul popor al lui Hristos, care se odihnește în El și în ispășirea Sa împlinită și, prin urmare, este „zidit împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh” (Efeseni 2.22).
4. Cea de-a patra perspectivă este cea cu care ne va ocupa acum, în care *perdelele*, care sunt un model al lui Hristos, sunt subiectul. Ele nu sunt în primul rând un model al cerului, sau al căilor de apropiere de Dumnezeu, sau al poporului Său individual sau ca întreg, ci avem în perdele un model binecuvântat și prețios al „Omului Isus Hristos” (1 Timotei 2.5), care a fost locuința lui Dumnezeu cât timp El a fost aici pe pământ.

Dovada acestui lucru se găsește în primul cuvânt din Scriptura pe care o studiem; pentru că opiniile noastre referitoare la învățăturile despre Cortul întâlnirii nu trebuie să se bazeze pe imaginație, ci pe aplicarea simplă și clară a Cuvântului desăvârșit al lui Dumnezeu. „Și Cuvântul S-a făcut carne și a locuit printre noi (și noi am privit gloria Lui, glorie ca a Singurului de la Tatăl), plin de har și de adevăr” (Ioan 1.14). Cuvântul pentru „a locuit” este corect redat ca *tabernacled* în nota de subsol {traducerea engleză} a *Revised Version*: „a locuit într-un cort”. Cuvântul veșnic - Fiul lui Dumnezeu, prin care toate lucrurile au fost făcute și sunt susținute - S-a făcut carne și a locuit aici într-un cort ca Om. El Și-a ascuns gloria (deși credința exclamă cu entuziasm: „Noi am văzut gloria Lui”) și „S-a făcut asemenea oamenilor”, luând chip de rob (Filipeni 2.6-8).

Să ne amintim întotdeauna că nu Dumnezeu a fost Cel care a locuit într-un *trup* uman - aceasta este una dintre multele erezii cu privire la Persoana Domnului Isus. Și nici măcar Dumnezeu nu este Cel care a trăit într-o ființă umană desăvârșită - cu trup, suflet și duh -, ca și cum ar putea sau va fi în cele din urmă despărțit de această umanitate. Ci „Cuvântul S-a făcut {sau: a devenit} carne”. El a fost marcat cu o umanitate desăvârșită (Dumnezeu să ne dea să intrăm cu inimile smerite și picioarele goale în prezența acestui adevăr sfânt), a luat umanitatea atât de complet încât a existat *o singură* Persoană: Fiul binecuvântat al lui Dumnezeu. Întreaga desăvârșire a umanității Sale a fost atât de complet unită cu demnitatea Persoanei Sale divine, încât, în timp ce El rămâne mereu un Om desăvârșit, întreaga Ființă divină invocă lauda care I se cuvine Lui, a Celui „care este mai presus de toate, Dumnezeu, binecuvântat în veci” (Romani 9.5).

Astfel, suntem protejați de două erori certe: Una este să ne gândim la Domnul nostru binecuvântat ca la o divinitate care locuiește într-un om; cealaltă este să ne gândim la umanitatea Sa în așa fel încât aproape să pierdem din vedere divinitatea Sa. Este o bucurie a credinței ori de câte ori Îl vedem pe Hristos să ne închinăm Lui și să spunem împreună cu Toma: „Domnul meu și Dumnezeul meu!” (Ioan 20.28). Credința nu spune: „Nu ne putem închina Lui aici, pentru că este Om, dar acolo putem, pentru că este Dumnezeu”. Nu; credința străpunge toate aceste limitări profane și umane și se prosternază înaintea Lui: fie că vedem semnele suferințelor umane în mâinile și în coasta Lui, fie că Îl vedem „încununat cu glorie și onoare” (Evrei 2.9).

Pânzele de în

Ne vom uita acum la aceste acoperitori ale Cortului întâlnirii. Erau patru: cea exterioară era din piele de vițel de mare; următoarea era din piei de berbec vopsite în roșu; apoi erau cele unsprezece perdele din păr de capră; iar ultima acoperitoare era cea interioară - compusă și cea

Covoare de în subțire răsucit și culoarea lor

mai completă dintre toate - care era din în subțire și pe care (după cum pare să se arate) erau brodați heruvimi în albastru, purpuriu și cărămiziu.

Vom privi heruvimii mai îndeaproape atunci când vom examina Chivotul Legământului și Capacul Ispășirii. Câteva cuvinte despre ele vor fi suficiente pentru moment. Erau ființe compozite cu patru fețe: de leu, de bou, de om și de vultur (Ezechiel 1.4-14; Apocalipsa 4.6,7). Ei reprezentau astfel patru clase de viață: leul maiestuos, arhetipul puterii regale; boul răbdător, viguros pentru muncă și slujire; omul cu compasiunea și inteligența sa; și vulturul care se înalță spre cer.

Cele patru Evanghelii Îl prezintă pe Domnul nostru Isus în aceste patru moduri. În Evanghelia după Matei Îl vedem ca fiind „Leul din seminția lui Iuda”, Împăratul lui Israel. În Evanghelia după Marcu Îl vedem în slujire, purtându-și povara, asemenea bouului răbdător: povara nevoilor umane. În Evanghelia după Luca vedem în întregime chipul omului: înțelepciune umană, compasiune umană, iubire umană și exemplu uman. Ioan ni-l arată pe vulturul din ceruri: zburând înapoi în locul în care era cu Tatăl înainte de a fi lumea.

Aceste perdele de în erau în număr de zece, fiecare dintre ele având 28 coți lungime și 4 coți lățime, și erau așezate una lângă alta în două rânduri de câte cinci perdele. Aceste două părți erau la rândul lor unite între ele prin cincizeci de chiotori albastre și prinse una în alta cu cârlige de aur, toate acestea fiind legate între ele și formând cortul. Aici avem o multitudine de forme și materiale pe care trebuie să le analizăm cu atenție.

Inul subțire (Byssus) - viața desăvârșit de curată a Domnului

Vom aduna mai întâi învățăturile Bibliei cu privire la semnificația inului subțire. (Cuvântul pentru inul subțire este *shesh*, derivat dintr-o rădăcină care înseamnă „alb” sau „a fi strălucitor”. Era „byssus” {bumbacul fin} din Egipt, alb, fin și scump, purtat de oamenii de rang [Geneza 41.42] și un produs de masă al comerțului). În marea Zi a Ispășirii, Marele Preot a renunțat la veșmintele sale obișnuite de splendoare și frumusețe și a purtat doar un alb imaculat. El a intrat în prezența lui Dumnezeu ca purtător al sângelui ispășirii, iar singurul gând care trebuia subliniat în mintea oamenilor era necesitatea absolută a purității imaculate în acea prezență sfântă (Leviticul 16.4).

Când Dumnezeu era pe punctul de a judeca poporul Său răzvrătit - în zilele lui Ezechiel, când nu mai putea suporta răutatea lor - a trimis, așa cum a văzut profetul în viziunea sa, un om îmbrăcat în în alb, cu cornul de cerneală, prin Ierusalim, pentru a marca pe toți cei care suspină și plâng pentru urâciunile care au fost comise (Ezechiel 9.3,4). Înțelesul inului într-un astfel de mediu era evident. Acest lucru este valabil în tot Vechiul Testament.

În Noul Testament avem o ilustrare foarte izbitoare a semnificației acestei haine albe în Transfigurare. Slava Domnului nostru binecuvântat, ființa Sa reală, trebuia să strălucească pe acel munte sfânt, nu în timp ce El trecea prin țară în veșmântul umil de piele de vițel de mare, în care pentru ochiul necredinciosului nu exista nici o formă sau frumusețe - ci învelișurile exterioare ale locuinței lui Dumnezeu au fost înlăturate, ca să spunem așa, și slava personală, morală a Aceluia Sfânt a strălucit. „Fața Lui a strălucit ca soarele” (Matei 17.2); „hainele Lui au devenit strălucitoare, foarte albe, așa cum nici un înălbitor de pe pământ nu poate înălbi” (Marcu 9.3), indicând puritatea fundamentală și perfectă a ființei Sale.

Covoare de în subțire răsucit și culoarea lor

Înțelesul inului subțire este poate cel mai clar arătat în Apocalipsa 19. Despre mireasă, soția Mielului, se spune: „Și i s-a dat să se îmbrace în în subțire, strălucitor și curat, pentru că inul subțire sunt faptele drepte ale sfinților” (Apocalipsa 19.8). Acest in subțire nu trebuie confundat cu „haina cea mai bună”, care este Hristos, neprihănirea noastră (Luca 15.22). Cu aceasta este îmbrăcat păcătosul în momentul în care acesta se întoarce la Dumnezeu prin pocăință și credință adevărată. Dar „inul subțire” este sfințenia personală în viața actuală, realizată prin puterea Duhului Sfânt în viața sfinților lui Dumnezeu.

De aceea, nu există nicio îndoială cu privire la semnificația acestui in subțire din perdele. Ne vorbește despre sfințenia, curăția și neprihănirea fără pată a Domnului Isus, revelate în fiecare acțiune, cuvânt și gând din viața Sa zilnică.

Am observat deja o corespondență între cele patru feluri ale heruvimilor și fiecare dintre cele patru Evanghelii, iar acum vom urmări asemănarea din fiecare Evanghelie cu una dintre cele patru culori ale perdelelor. Cu siguranță că există însușiri ale *tuturor* acestor culori în fiecare Evanghelie, dar nu putem găsi o calitate *predominantă* în fiecare dintre ele? Unde, de exemplu, am putea găsi umanitatea Domnului nostru, curăția Sa fără pată, subliniată și evidențiată într-un mod inconfundabil, cu excepția ideii de poziție publică?

Inul subțire {Byssus} în Evanghelia după Luca

Să ne uităm în Evanghelia după Luca.

- În primul capitol este prevestită nașterea Domnului nostru. Nu este cea a unei persoane obișnuite, ci a Cuvântului devenit carne: „De aceea și Sfântul care Se va naște Se va chema Fiu al lui Dumnezeu” (Luca 1.35). Umanitatea Sa în sine era sfântă, fără cea mai mică pată de păcat. David a trebuit să mărturisească: „Iată, am fost născut în nelegiuire și în păcat m-a zămislit mama mea” (Psalmul 51.5). Domnul lui David era „Sfântul”!
- În cel de-al doilea capitol, copilul Isus a ajuns la vârsta de doisprezece ani - o etapă a vieții care provoacă o îngrijorare deosebită la părinții prudenți, când voința băiatului începe să se impună într-un mod mai hotărât; restricția prin autoritatea părintească este supărătoare și se caută o părtașie în afara casei. Este vârsta ispitelor și a pericolelor deosebite, iar harul de neegalat al lui Dumnezeu este necesar pentru a ține în frâu „cărările alunecoase ale tinereții”. Priviți-L pe copilul Isus la această vârstă. El a fost dus la Ierusalim, iar când Iosif și Maria se întorc la Nazaret, Îl pierd din vedere timp de trei zile. În ce companie a fost El? Îl găsim în Templu, în mijlocul învățătorilor, și, ca răspuns la întrebarea îngrijorată a mamei Sale, El răspunde: „Nu știați că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?” (Luca 2.49). Singurul Său interes era să Se îngrijească de lucrurile Tatălui Său. A existat vreodată un astfel de copil, căruia Dumnezeu i-a fost Tată în așa fel încât i-a cucerit sufletul în întregime?
- Urmează-L puțin mai departe, și vom vedea mai mult din inul fin. Se întoarce la Nazaret și Se supune părinților Săi - căci așa îi numește Scriptura pe Iosif și pe Maria - recunoscând locul de responsabilitate pe care îl deținea. Acolo era o trăire profundă în cele ale Tatălui Său ceresc și o supunere față de cei care se aflau în poziția de responsabilitate pământească. Nu era nimic din cele specifice precocității - ca în poveștile prostești din evangheliile apocrife - ci numai o curăție desăvârșită în toate privințele. „Și Isus creștea în înțelepciune și în statură și în har înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor” (Luca 2.52). Acolo este țesută înaintea ochiului lui Dumnezeu țesătura de in fără pată.

- Urmărește-L pe parcursul Evangheliei și vei vedea Omul desăvârșit peste tot. În Nazaret, în sinagogă, ei se pot împiedica de modesta Lui rudenie, dar sunt nevoiți să recunoască cuvintele pline de har, de dragoste și de adevăr, care ies din gura Lui (Luca 4.16-22).
- Privește puțin mai departe și vezi-L în casa fariseului, unde Îl înconjoară totul, în afară de inul subțire fin. Iată-l pe fariseu, îngâmfat de mândrie și dreptate de sine, iar la picioarele Domnului nostru este prosternat un copil sărman și rușinat, cu hainele murdare. Dar dacă mândria fariseului și „femeia, care era păcătoasă” arată starea omenirii în cele două extreme ale sale de îndreptățire de sine și mizerie - ce vom spune despre Cel desăvârșit de la masă, care îl primește pe copilul rușinii cu pace și iertare, și la musturarea simplă adresată fariseului? Cum strălucește puritatea imaculată! Reproșurile vrăjmașilor Săi nu fac decât să sublinieze acest lucru: „Acesta îi primește pe păcătoși și mănâncă împreună cu ei” (Luca 15.2). Prin această clasificare Îl vor pângări pe El și hainele Lui, dacă este posibil. Oh, aduceți-L în cel mai apropiat contact cu răul, lăsați-L să se așeze cot la cot cu sărmanul păcătos, și ce se întâmplă? Lasă oare o pată pe El - ceva la care Dumnezeu nu poate privi cu bucurie? Nu, ci doar scoate în evidență prin contrast lipsa de cusur și de pată a Lui. Iată un Om în care există o puritate atât de desăvârșită încât strălucirea ei nu se manifestă decât prin negura îndreptățirii de sine a fariseului, sau prin hainele murdare ale păcatului în manifestarea sa. Cât de mult trebuie să se fi înviorat inima lui Dumnezeu să privească această strălucire imaculată! El a privit în jos timp de secole, căutând pe acest pământ blestemat de păcat, pe cineva asupra căruia să se poată opri privirea Sa: cineva marcat de ascultare și devotament. Chiar și la cei mai credincioși, un Avraam sau un David, veșmântul era într-o oarecare măsură „pătat de carne” (Iuda 23). Dar a existat Cineva pe ale cărui veșminte nu s-a așezat nici o pată, în timp ce trecea prin această lume a păcatului.
- Privește-L în rugăciune, iarăși și iarăși în această Evanghelie - întorcându-Se de la ovațiile celor care se minunau și profitau de minunile Sale, pentru a Se îndepărta și a fi singur cu Dumnezeu și a-Și vărsa sufletul către El; viața Sa fără greșală subliniată de această dependență și ascultare constantă.
- La moartea Sa, vedem albul imaculat strălucind în toată puritatea sa. Lumea Îl pune între doi tâlhari. Satan spune: Vreau în sfârșit să-I pângăresc albeața Lui; vreau să-L aduc în legătură cu răufăcătorii și voi dezlănțui mulțimea împotriva Lui, blestemând și aruncând cu țărână; să vedem ce se întâmplă cu albeața Lui fără pată; da, să vedem ce se întâmplă cu albeața Lui fără pată! Dumnezeu nu face decât să o facă mai clară în exprimarea ei în mijlocul negurii răutății umane și satanice. Pilat declară că nu găsește nicio vină în El. Chiar și tâlharul de lângă El este forțat să recunoască lipsa de păcat la El: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași sentință? Și noi, în adevăr, pe drept suntem aici, pentru că primim ce ni se cuvine pentru ceea ce am făcut” - hainele noastre sunt murdare -, „dar Acesta n-a făcut nimic necuvenit” (Luca 23.40,41). Centurionul, care a prezidat răstignirea, L-a declarat, de asemenea, că era un Om drept.

Acestea și multe altele le aflăm din Evanghelia după Luca. Evanghelia - nu am putea să-i spunem așa? – inului alb, fin, strălucitor.

Purpură albastră - Cel ceresc

Ajungem acum la firele colorate care probabil au fost brodate pe pânza albă de in. Prima culoare pe care o avem este *albastru*¹. Dorim să ne ocupăm cu diferite pasaje din Scriptură pentru a afla semnificația acestei culori. În Exodul 24.9,10 primim o imagine despre albastru. Dumnezeu Se revelează la Muntele Sinai, atât cât putea, căci „nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu” (Ioan 1.18). Dar El revelează ceva din Ființa Sa și face aceasta în mod simbolic, potrivit cu timpul modelelor și al umbrelor. Bătrânii lui Israel se urcă pe munte și văd sub picioarele Dumnezeului lui Israel „o lucrare străvezie ca safirul și ca cerul însuși în claritate” (Exodul 24.10). Albastrul intens al safirului vorbește astfel despre cer.

Acest cuvânt „safir” provine din aceeași rădăcină care înseamnă „a vorbi” sau „a proclama” și, de asemenea, „carte”. De aceea, în Psalmul 19 („Cerurile *vestesc* gloria lui Dumnezeu”) se citește în ebraică: „Cerurile *safiră* gloria lui Dumnezeu”. Albastrul este culoarea adevărului și numai în Dumnezeu se află adevărul; „Dumnezeu este lumină și în El nu este nicidecum întuneric” (1 Ioan 1.5). Dar ultima parte a aceluiași Psalm vorbește despre această „Lege a Domnului” care este desăvârșită. Și aici se găsește în carte safirul - cuvântul care reflectă în întregime Ființa Dumnezeului cerului.

Când ajungem la exemple sau ilustrații ale semnificației albastrului, ne amintim de ciucurile albastru și de șnurul albastru, pe care Dumnezeu a poruncit să fie pe tivul hainelor poporului Său (Numeri 15.38-40). Trebuiau să poarte culoarea cerului pe partea hainei cea mai apropiată de pământ pentru a le aminti de perfecțiunea Legii - care, așa cum tocmai am văzut, era expresia adevărului lui Dumnezeu -, pentru ca ei să facă voia Lui. Își vor aminti că sunt poporul lui Dumnezeu.

Dacă aplicăm acest lucru la noi înșine, cât de frumos se cuvine să ni se amintească faptul că suntem un popor ceresc, uniți prin Duhul Sfânt cu Domnul nostru din ceruri, și că hainele noastre – „obiceiurile” vieții, după cum înseamnă cuvântul - ar trebui să vorbească despre cer, chiar și în partea cea mai de jos care vine în contactul cel mai direct cu pământul. Dar cine a arătat vreodată această Ființă, în afară de Unul? Numai atunci când imaginea Sa este produsă în noi de Duhul Sfânt prin credință, putem răspunde într-un fel gândurilor Sale despre noi.

Culoarea cerului a fost de la început asupra Domnului nostru. Cu câtă bucurie îngerii, care au anunțat nașterea Lui, L-ar fi însoțit pe tot drumul Lui și L-ar fi slujit de bunăvoie ca Domn al lor. El era din cer și toată oștirea cerului era încântată să-L onoreze. În Ghetsimani, în ceasul celei mai profunde umilințe a Sa - în afară de Golgota - tot cerul era la dispoziția Sa. Așa că El putea spune: „Crezi că n-aș putea acum să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?”. (Matei 26.53).

Culoarea albastră în Evanghelia după Ioan

Deci, există vreo Evanghelie care să-L prezinte în mod deosebit pe Domnul nostru în acest fel? Mulți pot răspunde imediat: Evanghelia după Ioan se caracterizează prin aceasta. Chiar de la

---

¹ Cuvântul ebraic pentru albastru este *tekhelet*, care în sens literal înseamnă „scoică”, care dă un material de colorat de culoarea albastru-violet. Deci în el se afla o parte de roșu, însă culoarea albastră era preponderentă. Este de asemenea interesant că ea se obținea și din animale. Se folosea pentru hainele de gală ale persoanelor de rang înalt (Ezechiel 23.6; 27.7,24).

primul verset al acestei Evanghelii și până la sfârșitul ei, Îl avem în fața noastră ca fiind Cel ceresc: „Cuvântul era cu Dumnezeu, ... Cuvântul S-a făcut carne” (Ioan 1.1,14). În capitolul al treilea, El îi spune lui Nicodim: „Dacă v-am spus cele pământești și nu credeți” - necesitatea nașterii din nou pentru a intra în Împărăție – „cum veți crede, dacă vă voi spune cele cerești? Și nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel care a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer” (Ioan 3.12,13), nu numai Fiul Omului, care *era* în cer înainte de a deveni Om; și nici Fiul Omului, care *va fi* în cer, când se va întoarce la Tatăl; ci Cel a cărui întreagă viață aici respiră aerul cerului. O numim uneori Evanghelia Dumnezeirii, dar nu se distinge ea oare și ca Evanghelie a Celui ceresc? Urmărește-L în această minunată Evanghelie și albastrul îți va fi evident peste tot. El tânjește - nu putem spune asta cu evlavie? - după Tatăl Său, deși aici caută întotdeauna și numai voia Lui, chiar până la dăruirea vieții Sale. Însă, Cel care L-a trimis este mereu înaintea inimii Lui și pe buzele Lui: „Tatăl cel viu M-a trimis pe Mine și Eu trăiesc datorită Tatălui” (Ioan 6.57). Ce dependență și supunere totală! Singurul motiv pentru care a trăit aici era Tatăl Său, în care a rămas ca Om desăvârșit.

„Aceasta este pâinea care a coborât din cer” (Ioan 6. 58). Observă că pâinea este Fiul Omului, care Și-a dat carnea și sângele; totuși, El vorbește despre ea ca despre pâinea care *a coborât* din cer. Teologia ar putea spune că nu trebuie să confundăm cele două naturi, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului. „Pâinea” este importantă. De aceea am fost acuzați pe nedrept că noi am învăța că umanitatea Domnului nostru ar fi ceva ceresc în sensul că a coborât din cer. Este corect să fim cu zel în gardă împotriva ereziilor, mai ales în ceea ce privește Persoana Domnului nostru cel mai sfânt; dar suntem aici în prezența unui adevăr foarte prețios. A intenționat Domnul nostru să spună că trupul Său nu s-a născut pe pământ? Cu siguranță că nu, ci că El era atât de identificat cu umanitatea Sa, încât totul vorbea despre natura cerească a întregii Sale Persoane. Totul era ceresc, pentru că El coborâse din cer: pâinea însăși este hrana noastră spirituală, iar sângele Său este viața - viața veșnică. El este hrana cerească: „Cine mănâncă pâinea aceasta va trăi etern” (Ioan 6.58). În toată veșnicia ne vom hrăni cu această „pâine coborâtă din cer”.

Vedem astfel albastrul, țesut în „țesătura artistică”, în abilitatea și înțelepciunea divină, unde credința poate vedea și venera frumusețea, fără a pătrunde însă „tainele mai înalte”, pe care nimeni, în afară de binecuvântatul Dumnezeu, nu le poate cunoaște.

Albastrul este evidențiat în mod remarcabil în legătură cu inul în Ioan 13, unde citim că Domnul nostru S-a încins cu un ștergar (sau, după cum scrie în versiunea J.N.D., cu o pânză de in) și a spălat picioarele ucenicilor, uscându-le cu pânza de in cu care era încins. El le-a aplicat puritatea imaculată a propriei Sale vieți pentru a le face căile lor practic pure - folosind atât Cuvântul, cât și propria Sa slujire pentru a-i face apti pentru părtășia cu Sine Însuși. În al treilea verset vedem albastrul: „Isus, știind că Tatăl Îi dăduse toate în mâini și că de la Dumnezeu a ieșit și la Dumnezeu Se duce, S-a ridicat ...” (Ioan 13.3,4). Cel care S-a încins cu ștergarul de in este Cel care a venit de la Dumnezeu și S-a întors la El: Cel ceresc.

Și iarăși: „Am ieșit de la Tatăl și am venit în lume; din nou las lumea și Mă duc la Tatăl” (Ioan 16.28). Am putea spune că Omul este cel care vorbește – „acest Isus” - dar El nu face diferență între divinitatea și umanitatea Sa. El nu spune: „Divinitatea Mea a ieșit din Tatăl, iar umanitatea și divinitatea Mea se vor întoarce la Tatăl”. Nu, este vorba de Persoana, de Hristos întreg. El a ieșit de la Tatăl și, de-a lungul vieții Sale, această Ființă cerească L-a caracterizat. La moartea Sa, El Și-a dat duhul Tatălui. Astfel, El Se întoarce acolo unde inima Lui a fost întotdeauna: la Tatăl Său din ceruri. El le-a spus ucenicilor Săi: „Dacă M-ați fi iubit, v-ați fi bucura că Mă duc

la Tatăl” (Ioan 14.28). El S-a dus acolo unde a vrut să fie; viața Sa aici a fost pentru El un timp de exil. El vorbea mereu despre Tatăl Său, tânjea să fie cu El - întreaga Sa viață a fost plină de acest lucru: vedem albastrul împletit cu albul pe tot parcursul ei.

Dacă ne amintim ce am învățat despre cuvântul *safir* și legătura sa cu cartea: cât de desăvârșit a arătat Domnul nostru că ființa Sa cerească era în deplin acord cu Cuvântul scris. Deși era din cer și aparținea cerului, El nu a găsit nimic în Scriptură care să nu-L reveleze pe Dumnezeu. Pentru El, toată Scriptura a fost dată prin inspirația lui Dumnezeu; sursa ei era cerească, nu pământescă. Prin urmare, autorul ei a fost Dumnezeu și nu omul. Această supunere absolută față de Cuvântul scris și identificarea cu acesta a fost ceea ce L-a marcat ca fiind ceresc. El a trăit după Cartea cerească. Pentru El a fost: „Doamne, Cuvântul Tău este întărit în ceruri pentru totdeauna” (Psalmul 119.89). El, Cuvântul viu, a trăit ca Om din Cuvântul scris. Ce răspuns suficient pentru necredința care, atribuind Scripturii o origine umană a conținutului sau a structurii, caută să o degradeze din cer pe un pământ failibil și căzut.

Purpura roșie – Împăratul iudeilor

Următoarele două culori, *purpura* și *cărămiziu (stacojiu)*, se aseamănă între ele. În timpul ultimelor ore ale Domnului nostru, mantii în aceste două culori au fost puse pe El în batjocură. În Evanghelia după Matei este *stacojiu* (Matei 27.28), iar în Evanghelia după Ioan este *purpura* (Ioan 19.2). Nu mai este nevoie să spunem că nu este vorba de o contradicție, ci de o inițiativă divină. Nu este deloc improbabil ca nenorociții de soldați să-L îmbrace cu diverse mantii pentru a-L acoperi cu toată batjocura lor, așa cum și Irod L-a îmbrăcat cu o „haină strălucitoare” (Luca 23.11). Este posibil ca aceasta să fi fost într-adevăr mantia purpurie sau stacojie în care a fost îmbrăcat mai târziu, în timp ce soldații guvernatorului ar fi putut să Îl îmbrace cu o altă mantie. Atunci ne putem aștepta ca semnificația purpurii și a stacojiului să fie destul de asemănătoare, deși diferite.

Purpura, *argaman*, ca și cuvântul *albastru*, este numele unei culori obținute dintr-o scoică. *Cărămiziu (stacojiu)*, după cum vom vedea, a fost obținut în mod similar dintr-un vierme. Lidia (Faptele apostolilor 16.14) era negustor de purpură. Aceasta avea o culoare splendidă, însușiri de regalitate și lux. Cât de semnificativ este faptul că toate aceste trei culori strălucitoare au fost obținute prin sacrificiul de vieți de animale. În Judecători 8.26 ni se spune că împărații lui Madian purtau veșminte de purpură. Acest lucru duce la ideea cunoscută de toți că purpura, culoarea regală, vorbește despre demnitatea regală. Așadar, chiar dacă Domnul nostru a fost aclamat din batjocură ca „Împărat al iudeilor”, îmbrăcămintea era potrivită. Omul bogat din Luca 16.19-31 purta purpură și în subțire, haine care se potrivesc împăraților.

Purpura în Evanghelia după Matei

Nu mai trebuie să menționăm că Domnul nostru binecuvântat era într-adevăr un Împărat, iar Evanghelia care îl prezintă fără echivoc în acest caracter este Evanghelia după Matei. Să ne uităm la câteva pasaje semnificative din Scriptură. Când magii au venit de la Răsărit, călăuziți de stea, au întrebat la Ierusalim: „Unde este Împăratul iudeilor care tocmai S-a născut? Pentru că I-am văzut steaua în răsărit și am venit să ne închinăm Lui” (Matei 2.2). Ei L-au găsit în cetatea împărătească a lui David, Betleem, și I-au oferit daruri împărătești și chiar L-au venerat mai mult decât pe un împărat.

În Predica de pe Munte (Matei 5-7) avem constituția Împărăției, legea ei fundamentală și ceea ce ar trebui să-i caracterizeze pe cei care îi aparțin. Vedem că, în timp ce era instaurată pe pământ, ea era o împărăție spirituală; într-adevăr, este numită „Împărăția cerurilor”. În capitolele următoare avem faptele Împăratului; și ce monarh a dat vreodată asemenea daruri ca Acesta, binecuvântând oriunde mergea, vindecând, curățind, iertând. Exista o superstiție conform căreia atingerea unui împărat ar vindeca un anumit tip de boală. Dar aici vedem realitatea.

Dar dacă mergem mai departe, vedem că acest Împărat blând, sfânt și atotputernic este respins de supușii Săi: „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1.11). În Matei 12, ei aproape că au decis respingerea Lui. De aceea, în Matei 13, deși Îl găsim mereu ocupat cu Împărăția Sa, este pe cale să plece. În această perioadă, responsabilitatea Împărăției Sale este încredințată poporului Său. Mai târziu, când Petru Îl mărturisește ca fiind Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu (Matei 16.16), Domnul nostru îi încredințează cheile Împărăției cerurilor. În acest context, El vorbește și despre ceva cu totul diferit: Biserica Sa. *El* o construiește și de aceea ea este desăvârșită; dar ori de câte ori lucrurile sunt în mâinile omului, slăbiciunea și stricăciunea se manifestă, până când Domnul nostru vine și Își instaurează Împărăția în putere și glorie și domnește peste ea.

Înainte de răstignirea Sa, știind foarte bine ce-L așteaptă, El se arată încă o dată poporului Său iubit de pe pământ. În împlinirea profeției, El are o intrare triumfală în Ierusalim: „Spuneți fiicei Sionului: «Iată, Împăratul tău vine la tine blând și călare pe o măgar, chiar pe măgaruș, mânzul unei măgărițe»” (Matei 21.1-11).

Deci, Împăratul vine în „cetatea marelui Împărat” (Matei 5.35), nu în splendoare și glorie, ci în forma smerită, care I se potrivește atât de bine Celui care S-a smerit să fie rob pentru nevoile omului.

Oamenii par să-L recunoască și să fie gata să-L primească pe Împăratul lor. Ei strigă: „Osana Fiului lui David!” (Matei 21.9), în timp ce ucenicii Lui își scot hainele și le așază cu ramuri de palmier pe drum înaintea Lui. Chiar și copiii strigă cu voce tare pe străzi. Va fi El recunoscut și acceptat ca Împărat? Sunt ei pregătiți să-L împodobească cu haina purpurie? Ce pagubă pentru om, pentru Ierusalim și pentru Israel! Ei nu au recunoscut momentul cercetării lor și, în curând, în locul acestor strigăte, se aud strigăte furioase: „Ia-L pe Acesta!”, „Răstignește-L!”. (Luca 23.18,21). Domnul nostru binecuvântat știa foarte bine că așa va fi, și le dă parabolele despre împăratul respins: „Acesta este moștenitorul; veniți să-l omorâm”, și despre omul respins, omul fără haine de nuntă, care se strecoară la ospățul de nuntă al fiului împăratului, respingându-L pe Hristos, cea mai bună haină, singurul care îi putea da aptitudinea de a fi în prezența lui Dumnezeu (Matei 22.1-14).

Astfel, în toată Evanghelia găsim broderia purpurie a ființei Sale împărătești. Ultima vorbire profetică este în armonie cu aceasta (Matei 24 și 25): „Dar, când va veni Fiul Omului în gloria Sa, și toți îngerii cu El, atunci va ședea pe tronul gloriei Sale; și toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui” (Matei 25.31,32). Vedem gloria Împăratului pe tron, care „risipește tot răul cu ochii săi” (Proverbele 20.8).

În scenele finale – luarea Lui în captivitate, procesul și răstignirea Sa - găsim purpura împărătească încă strălucind. În Grădina Ghetsimani, când Petru scoate sabia în apărarea slabă a Domnului, Împăratul îi amintește de armata, de oștirile cerești, care erau la dispoziția Sa: „Sau

gândești că nu aş putea să rog acum pe Tatăl Meu și să-Mi pună la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?” (Matei 26.53). Dar El nu venise să lupte împotriva omului, nici măcar împotriva dușmanilor Săi, ci împotriva *păcatului*, iar în această luptă trebuia să fie singur. Mai minunată decât oricând va fi înfățișarea împărătească după această glorioasă victorie.

El este provocat de Pilat cu cuvintele: „Ești *Tu* Împăratul iudeilor?” și răspunde: „*Tu* zici” (Matei 27.11). Soldații I-au pus mantia stacojie în bătaie de joc, „au împletit o cunună de spini, pe care I-au pus-o pe cap, și I-au pus o trestie în mâna dreaptă. Apoi îngenuncheau înaintea Lui, își băteau joc de El și ziceau: «Salutare, Împărat al Iudeilor!»” (Matei 27.29). Noi preluăm aceste cuvinte, pe care ei le-au rostit în blasfemie și le transformăm în expresia a ceea ce este adevărat în mod divin. El *este* un Împărat încoronat; coroana de spini este acum coroana de glorie. Ei scriu acuzația Lui pe cruce - era adevărul despre cine era El: „Împăratul iudeilor” (Matei 27.37) -, căci ce acuzație ar putea exista împotriva Celui desăvârșit? L-au atârnat între doi tâlhari, în locul lui Baraba, care era un ucigaș; dar El a fost un înlocuitor pentru acesta din urmă; și „dar Acesta nu a făcut nimic necuviincios” (Luca 23.41). Cu toate acestea, Acesta este „Isus, Împăratul iudeilor”.

În Evanghelia după Matei, totul depinde de acest lucru. Cu un Împărat, poporul spera să aibă pe cineva care să îi permită să se debaraseze de jugul roman și să Își instaureze împărăția în putere. O astfel de împărăție le-ar fi dat Baraba, dacă ar fi putut. Dar o Împărăție întemeiată pe dreptate și judecată, despre al cărei Împărat se putea spune: „Tu ai iubit dreptatea și ai urât răutatea” (Psalmul 45.7) - un astfel de Om nu era omul după inima lor. Omul care se afla aici ca martor al lui Dumnezeu, care mărturisea întregul adevăr - oricât de jenant și umilitor ar fi fost adevărul -, care muștra păcatul în cel mai înalt grad, ei nu-L puteau suporta; mai degrabă un ucigaș decât „Acesta”. Preamărit să fie Dumnezeu, El este și Împăratul harului - iar păcătoșii umili, săraci și neajutorați care Îl doresc, găsesc adevărul și dreptatea Lui *în favoarea lor*.

Până la sfârșit Îl vedem ca Împărat. În clipa morții citim: „Isus ... Și-a dat duhul” (Matei 27.50); un astfel de cuvânt era potrivit unui Împărat. Astfel, vedem purpura în toată Evanghelia. La înviere, El este încă Împărat, cu îngerul puternic care proclamă cu măreție victoria Sa asupra morții. Adunându-Și micul său grup, proclamă: „Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”, și îi trimite să extindă Împărăția Sa până la cele mai îndepărtate granițe ale pământului, căci El, Împăratul, va fi cu ei până când se va sfârși epoca harului răbdător și va răsări epoca Împărăției și puterii Sale (Matei 28.18-20).

Stacojiu - prin suferință și moarte la Domnitorul lumii

Ajungem acum la ultima culoare, *stacojiu*. După cum s-a spus, există multe lucruri care sunt în concordanță cu purpura, dar vom vedea dacă putem găsi caracteristici distinctive în Scriptură.

În jalea sa pentru Saul, David le cheamă pe fiicele lui Israel să plângă pentru cel care le-a îmbrăcat în stacojiu (2 Samuel 1.24), iar „femeia virtuoasă” din Proverbe 31.21 și-a îmbrăcat casa în același mod. În Numeri 19, în cunoscuta tipologie a vițelei roșii, avem o utilizare similară a cuvântului *stacojiu*. După ce vițeaua a fost sacrificată și sângele vărsat, a fost arsă în afara taberei și, în timp ce ardea, „lemnul de cedru și isop și stacojiu” au fost aruncate în foc (Numeri 19.6). Cedrul și isopul sunt amândouă extreme în lumea vegetală: Solomon „a vorbit despre copaci, de la cedrul care este în Liban, până la isopul care răsare din zid” (1 Împărați

4.33). Prin urmare, ele reprezintă ceea ce este mai înalt și mai de jos în lume, în timp ce stacojiu reprezintă splendoarea lumii, gloria ei.

Avem o utilizare semnificativă a acestei culori în Apocalipsa, unde femeia stă pe fiara stacojie. De asemenea, ea este îmbrăcată în purpură și stacojiu (Apocalipsa 17.3,4). Ea personifică biserica falsă, nu „fecioara curată”, mireasa cerească promisă lui Hristos; ea își asumă numele ei, dar este de fapt de pe pământ și plină de toate urâciunile. Ea este îmbrăcată în nuanțele glorioase ale splendorii pământești, în timp ce adevărata Biserică umblă în veșminte modeste, adesea în sac, așteptând îmbrăcămintea ei splendidă, până când va veni Mirele.

Aceste pasaje din Scriptură ne oferă o aplicație a culorii - fastul și splendoarea pământului. Dar există o altă utilizare a cuvântului, mai degrabă opusă, deși înrudită cu aceasta: „Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul {sau: stacojiu}, se vor face albe ca zăpada” (Isaia 1.18). Cuvântul complet pentru stacojiu este *Tolaath shani*, „vierme stacojiu”. Se poate ca *shani*, stacojiu, să însemne „dublu” și să se refere la dubla coloratură din care rezultă stacojiu. Aceasta sugerează cu tărie că mândria și gloria omului sunt strâns legate de dubla coloratură a păcatului.

Dar există și alte gânduri legate de cuvântul „vierme”. Culoarea roșu-stacojiu este obținută din *coccus cacti*, de la coșenilă. În Psalmul 22, Domnul nostru sfânt, în mijlocul chinurilor Sale ca jertfă pentru păcat pe cruce, spune: „Dar eu sunt un vierme, și nu om” (Psalmul 22.6). Acesta este cuvântul folosit în legătură cu stacojiul, după cum am văzut. Așadar, Domnul nostru, „care nu a cunoscut păcatul”, a fost „făcut păcat pentru noi” (sau jertfă pentru păcat; vezi 2 Corinteni 5.21); El a luat locul pe care noi îl meritam; a luat locul unui vierme, a intrat în moarte, zdrobit sub mânia și judecata lui Dumnezeu; sângele Său prețios a fost vărsat pentru a îndepărta păcatele noastre roșii ca stacojiul.

Dar chiar prin această suferință până la moarte, El a câștigat un loc de glorie supremă, iar Lui Îi aparțin împărățiile și gloria lumii. Acolo unde păcatul și egoismul au domnit, El a dobândit dreptul și puterea de a domni. Acolo unde I se acordă onoare prin credință, El Își stabilește reședința în credincios și domnește - supune, domnește, călăuzește. Credința Îl vede acum „încununat cu glorie și onoare” (Evrei 2.9). Într-o zi, acest pământ va fi scena gloriei Sale. Mantia stacojie va fi pe El, asupra Celui căruia îi aparține de drept, dată Lui nu de o biserică apostată, nici de o putere lumească neevlavioasă, ci dată de Tatăl în mâinile Celui care a răscumpărat-o.

Așa cum în prima parte a Psalmului 22 avem suferința Lui până la moarte pentru păcat - culoarea roșu-stacojiu - tot așa la sfârșit avem stacojiul pe El: stăpânirea și splendoarea împărătească. „Toate marginile pământului” - nu doar Israel – „își vor aminti și se vor întoarce la Domnul și toate familiile națiunilor se vor închina înaintea Ta” (Psalmul 22.27). Credem că aceasta ne oferă punctul de vedere al Scripturii referitor la stacojiu.

Există o altă semnificație serioasă a acestei splendori de stacojiu. Când Fiul Omului va apărea cu oștile cerești, El va fi „îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge” (Apocalipsa 19.13). Stacojiul este asigurarea serioasă că El trebuie să judece și va judeca pe vrăjmașii Săi. „Cât despre acei vrăjmași ai mei, care n-au vrut să împărătesc eu peste ei, aduceți-i încoace și tăiați-i înaintea mea” (Luca 19.27). La fel și în Isaia: Îl vedem pe învingător întorcându-se triumfător de la judecata asupra vrăjmașilor Săi: „glorios în haina Sa, mergând în măreția puterii Sale” (Isaia 63.1). Dar chiar și acolo, judecata este văzută ca fiind „lucrarea Sa ciudată” (Isaia 28.21) și El vorbește despre Sine ca fiind „puternic pentru a salva”.

Stacojiu în Evanghelia după Marcu

Următoarea noastră întrebare este: Îl prezintă vreuna dintre Evangheliile pe Domnul nostru în conformitate cu gândurile pe care le-am asociat cu stacojiu? Marcu este singura Evangheliie care ne-a mai rămas, dar este ea conformă cu această culoare? Ea este cunoscută ca fiind Evanghelia Slujitorului desăvârșit, așa cum Matei este Evanghelia Împăratului. Îl vedem în Evanghelia după Marcu luând poziția de Slujitor, slujind în nevoia care se îndrepta pretutindeni spre compasiunea și dragostea Sa. El coboară în cel mai de jos loc și apoi este înălțat în cel mai înalt loc. La sfârșitul lui Marcu 8 și la începutul lui Marcu 9 avem combinate cele două gânduri ale suferinței și gloriei Sale: „Și a început să-i învețe că Fiul Omului trebuie să sufere multe și să fie respins de bătrâni și de preoții de seamă și de cărturari și să fie omorât ...” (Marcu 8.31). El va fi respins, disprețuit și asuprit: „Dar eu sunt un vierme, și nu un om” (Psalmul 22.6). Să privim acum la versetul 38: „Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în această generație adulteră și păcătoasă” - lumea religioasă orgolioasă, care se îmbracă în stacojiu – „și Fiul Omului se va rușina de el când va veni în gloria Tatălui Său, cu sfinții îngeri” (Marcu 8.38). Aici, stacojiu este purtat de Cel care are dreptul să-l poarte.

Găsim o prezentare a gloriei Domnului în capitolul următor: „Adevărat vă spun, sunt unii dintre cei care stau aici care nicidecum nu vor gusta moartea până nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venită în putere” (Marcu 9.1). Apoi vine transfigurarea, gloria Sa viitoare este revelată ca o asigurare pentru ucenicii Săi, că toate aceste lucruri se vor împlini.

În Marcu 10 avem din nou prezicerea respingerii și morții Sale. În legătură imediată cu aceasta, avem cererea fiilor lui Zebedei de a primi locuri de onoare în Împărăția Sa. Cu regret este semnificativ faptul că, atunci când El a vorbit despre suferințele Sale, ei erau preocupați de propria lor demnitate în legătură cu gloria Sa. Ei nu păreau să înțeleagă necesitatea crucii înainte de glorie; au înțeles aceasta după înviere. Acest lucru a devenit un șoc puternic pentru ei în cele din urmă. Chiar și la umbra crucii, la Cina cea de Taină, a existat o dispută între ei cu privire la cine dintre ei ar fi trebuit să fie cel mai mare. Să ne amintim că acest lucru este firesc pentru noi atunci când credința nu este eficientă.

Fiii lui Zebedei râvnesc la stacojiu, pentru a fi îmbrăcați în splendoarea și demnitatea puterii - dar Domnul nostru le va da stacojiu în așa fel încât mândria lor să nu fie încurajată. Ei vor bea din paharul Său și vor fi botezați cu botezul Său; ei vor avea parte de suferințele și respingerea Sa - nu, desigur, de suferințele ispășitoare. Asta era tot ce le putea promite aici, iar pentru ei ar fi fost o onoare și o glorie (așa cum au apreciat și ei mai târziu) să sufere de dragul Lui. Când ceilalți ucenici se supără pe cei doi, geloși pe ceea ce și ei considerau a fi o onoare deosebită, Domnul nostru le spune: „Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Marcu 10.45).

Observăm astfel că drumul Domnului și al slujitorilor Săi este mai întâi suferința și respingerea și apoi gloria. Ideea lumii referitoare la stacojiu este gloria fără suferință, exact opusul celei a Domnului nostru. Discursul său profetic evidențiază același adevăr.

Când ajungem la moartea Sa, trăsătura distinctivă a suferinței Sale este că este părăsit de Dumnezeu. Îl vedem pe Cel sfânt făcut păcat – „un vierme și nu un om” - pentru ca cei care erau mai răi decât viermii să poată fi îmbrăcați în frumusețea Domnului.

Învierea Sa este răspunsul divin la faptul că El a fost părăsit. „Domnul a fost înălțat la cer și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu” (Marcu 16.19). Deci, El a intrat în slava Sa, iar umilul Slujitor

și purtător de păcate, așa cum va vedea lumea într-o zi, este îmbrăcat în slava care Îi aparține de drept, pe care a refuzat-o, cu excepția ca favoare a crucii Sale, pentru ca și noi să o putem împărtăși cu El.

Dacă trecem din nou în revistă pe scurt aceste gânduri, avem:

- Inul subțire fin vorbește despre umanitatea Sa sfântă și fără pată, descrisă în Evanghelia după Luca.
- Albastrul vorbește despre Ființa Sa divină și cerească, așa cum o găsim în Evanghelia după Ioan.
- Culoarea purpurie arată Ființa Sa împărătească, așa cum este descrisă în Evanghelia după Matei.
- Iar stacojiu ne amintește de smerirea și gloria Sa ulterioară, așa cum am văzut în Evanghelia după Marcu.

Aceste materiale diferite au fost puse laolaltă prin „lucrarea artistică a țesătorului”, literalmente prin „opera unui gânditor”. Heruvimii au fost lucrați, brodați sau țesuți din cele patru materiale, pe care le-am văzut, conform unui plan stabilit. Viața Domnului nostru, care a fost expresia desăvârșită a Persoanei Sale, a fost un întreg frumos, unitar și perfect. Viața Sa a fost opera unui „Gânditor” - al cărui gând și scop a fost să-L glorifice pe Dumnezeu și să prezinte natura Sa. La fel și în *prezentarea* acestei Ființe și a acestei vieți avem lucrarea desăvârșită a Duhului Sfânt. Cele patru culori, toate împletite și amestecate între ele, așa cum vedem în cele patru Evanghelii, sunt opera Sa. Fiecare dintre ele este perfect planificată, iar acest lucru îl revelează totodată pe Domnul și destoinicia divină a Duhului Sfânt, care L-a prezentat. Câtă reținere ar trebui să existe din partea instrumentului uman, chiar și atunci când vorbește despre aceste lucruri, pentru ca nimic să nu tulbure „modelul” atât de perfect conceput și executat.

Ce subiecte sunt acestea, care sunt capabile să miște inima la închinare și laudă. Fie ca sufletele noastre să fie dominate și umplute de ele, iar inimile noastre să ardă de dragostea și bucuria dăruite de Duhul Sfânt.